

Mielen tasapaino

Ruotsinmaalainen taiteilija Axel Nilsson on maalannut taulun nimeltä ” Italialainen katunäkymä”. Etualalla on arkisissa puuhissa olevia ihmisiä ja taustalla sininen meri valkeine purjeveneineen. Aivan taulun keskellä on äiti ja lapsi, jonka käsi on lujasti äidin kädessä, myssy silmillä ja pienet sääret väärällään. Lapsen edessä aukeaa leveä rantakatu – kuin koko elämä ikään. Vaikkei taiteilija olekaan piirtänyt pieniin kasvoihin silmiä, kohdistuu lapsen katse suoraan minuun. Tuo katse sisältää suurta uteliaisuutta ja ihmetystä, se on täynnä tuhansia kysymyksiä. Siinä avautuu maailma lapsuuden ihmeeseen.

Jokainen maisema on sidoksissa mielialaamme. Siinä missä minä näen lapsen, joku toinen näkee miehen, naisen, linnun, puun, kukan, meren, auringon, purjeveneiden... Ihmisen sisin on kuin monisärmäinen prisma, josta kaikki sateenkaaren värit heijastelevat.

Jos mieleni on synkkä, kuljen maailmani läpi sokein silmin, sinisimmistäkin sinisiin on minulle mustaa ja valo pimeyttä. Jos taas mieleni on keveä, tuottaa vähäisinkin asia minulle ilon ja hyvänolon.

Onko niin, että kaiken aihe löytyy sisimmästäni? Siellä on kauneus ja rumuus, valo ja pimeys, pahuus ja hyvyys. Jos näin on, silloinhan ei enää ole ratkaisevinta olenko nähnyt Rooman tai Pariisin tai olenko uinut Välimeressä, kiertänyt koko maailman, asunko New Yorkissa, Sodankylässä tai Helsingissä. Ratkaisevaa onkin, onko sisimpäni löytänyt tasapainon ja rauhan, todellisen minänsä. Ja tämä puolestaan löytyy Jumalan yhteydestä. Näin uskon!

Raija Lähteinen